

Przyjaciele

Wspomnienie pośmiertne: Jan Palatyński

Palestra 19/5-6(209-210), 79

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jan Palatyński

Dnia 13 stycznia 1975 r. zmarł adwokat Jan Palatyński.

Urodził się w 1904 r. w adwokackiej rodzinie. Studia prawnicze odbywał na Uniwersytecie Warszawskim, a po ich ukończeniu i odbyciu aplikacji sądowo-adwokackiej złożył egzamin adwokacki. Już we wczesnych latach praktyki adwokackiej dał się poznać jako szczególnie uzdolniony prawnik, który swoje zainteresowania skierował głównie na problemy prawa karnego.

Wojna i okupacja hitlerowska przerwała jego działalność zawodową. W tym najcięższym dla Polaków okresie Jan Palatyński był łącznikiem pomiędzy Radą Pomocy a tymi, którzy tej pomocy najbardziej potrzebowali.

Po wyzwoleniu podjął natychmiast obrończą pracę adwokacką, dając się poznać w szeregu głośnych wówczas procesów jako wybitny prawnik. Wszystkie Jego wystąpienia przed sądami nacechowane były rozumną i głęboką myślą prawniczą, unikał patosu i kwiecistości stylu. Jego przemówienia były zwarte, sformułowania celne, juretycznie bezbłędne i przez to przede wszystkim skuteczne. Zmarły posiadał niezwykłą zdolność szybkiej i trafnej oceny materiału sprawy; stąd też rozdziła się najbardziej prawidłowa i maksymalnie skuteczna koncepcja obrony.

Jan Palatyński był adwokatem wybitnym, człowiekiem niezwykle prawnym, zawsze gotowym do dzielenia się z innymi swoją wiedzą i doświadczeniem adwokackim. Nie odmawiał też nigdy pomocy i porady kolegom, którzy u niego tej pomocy szukali.

Jako wykładowca przekazywał swoje umiejętności młodszym kolegom-aplikantom, a jako ceniony autor wielu publikacji prawniczych zyskał sobie autorytet i uznanie.

Był człowiekiem o wielkim uroku osobistym. Cechował go niezwykle celny dowcip. Jego powiedzenia krążą do dziś wśród kolegów. A dzieje się tak dlatego, że w jego dowcipie była ironia i uśmiech, ale nie było żądła i kąśliwości. Dlatego też był powszechnie nie tylko ceniony, ale i lubiany przez środowisko prawnicze.

Jego śmierć wywołała powszechny żal i smutek oraz uczucie ciężkiej i niepowetowanej straty.

W głębokim smutku żegnali Go ci wszyscy, którzy Go znali i cenili.

Tym wspomnieniem żegnamy Go i my na zawsze.

PRZYJACIELE

NOTATKI

1.

Przyznanie nagrody imienia adw. Stanisława Garlickiego za najlepszą publikację z zakresu prawa cywilnego

Pragnąc uczcić w szczególnie trwałej formie pamięć zmarłego we wrześniu 1972 r. adw. Stanisława Garlickiego, wybitnego działacza samorządu adwokackiego i wytrawnego cywilisty, Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, na wniosek Rady Adwokackiej w Warszawie, uchwałą z dnia 27 września 1973 r. postanowiło usta-